

„Ахъ, извика единъ отъ тѣхъ, какво значи присѣтствието на такъвъ храбъръ войнъ у насъ въ това мирно врѣме? — трѣбва да е нѣкой голѣмъ герой!“

Веднага отидоха да кажатъ на царя; тѣ му разказаха че когато се случи да избухне нѣкоя война, този човѣкъ ще му бжде много полезенъ, за това да го приеме съ заплата на царска служба.

Царьтъ изслуша тѣзи съвѣти и изпрати единъ войникъ да съобщи на младия човѣкъ, че царьтъ желае да го приеме на служба въ войската.

Войникътъ застана до шивача и чакаше да се събуди. Когато той отвори очи и се протегна добръ, пратеникътъ му съобщи царската покана.

— Ахъ, извика младиятъ човѣкъ, тъкмо за това съмъ и азъ дошелъ! Азъ желая да постѣпя въвъ войската на царя.

Въ палата го приеха съ голѣми почести; той остана да живѣе тамъ въ едно разкошно, богато помѣщение.

Но придворнитѣ офицери почнаха да завиждатъ на младия шивачъ и много имъ се искаше да го изгонятъ. „Какво ли би станало, ако започнемъ да се караме съ него и захванемъ да се биемъ?“ —говорели си тѣ. „Ами, ако наистина той може да убива седемъ души само съ единъ ударъ, тогава всички ще бждемъ избити!“ Тѣ рѣшиха да отидатъ при царя и си подадатъ оставката, като му заяватъ, че не могатъ да другаруватъ съ човѣкъ, който убива седемъ души съ единъ ударъ.

Мисльта да загуби всички свои стари и опитни служащи много огорчи царя; отся му се вече да срѣща шивачътъ и започна да го ненавижда.

Царьтъ не знаеше какъ да се отърве отъ него, — той бѣше способенъ да убие всички въ палата и да завладѣе прѣстола му. Царьтъ постоянно мислеше надълго и нашироко върху това, до като най-